

[Per Hækkerup.]

politik, tværtimod. Vi har været vidne til en siksakkurs, som kun har været uheldig for en rolig udvikling af samfundets økonomi, og som ustandselig stiller erhvervslivet over for meget ubehagelige overraskelser, ofte af helt chokagtig virkning. Selv om statsministeren i sin åbningstale fremholder visse positive sider i den økonomiske situation, nægter han klogeligt heller ikke, at der er tydelige svagheder. Det ville han heller ikke komme godt fra; dertil taler de faktiske forhold deres alt for tydelige sprog.

Jeg skal tillade mig at give nogle eksempler på udviklingen. Da den socialdemokratiske regering blev væltet, lå renten af en almindelig kreditforeningsobligation på godt 9 pct., i dag er renten for den samme obligation knap 11 pct. Diskontoen var dengang 6½ pct., i dag er den 9. I månederne januar-august 1967 var underskuddet på handelsbalancen 3.180 mill. kr.; i de samme måneder i år — det sidste, vi har tal for — var handelsunderskuddet 4.040 mill. kr. Da den socialdemokratiske regering gik af, var valutabeholdningen 3.200 mill. kr., i dag er valutabeholdningen, opgjort på samme måde, kun det halve, og så er der endda optaget betydelige udenlandske lån. I første halvår af 1967 var underskuddet på betalingsbalancen ca. 1.300 mill. kr., i første halvår af 1969 var underskuddet 1.550 mill. kr. I de sidste 3 måneder af 1967 steg forbrugerpristallet, når boligposten ikke medregnes, kun 0,6 pct.; alene i august måned i år steg forbrugerpristallet, også eksklusiv boligposten, som jo ikke indgår i dette pristals nyberegning, 0,8 pct. Der kan altså ikke, uden at man gør vold på ordene, tales om, at der har været ført en stabil økonomisk politik.

Regeringen forsøger at lægge ansvaret for de fejlslagne resultater på udlandet. Det skal erkendes — det vil jeg gerne sige, naturligvis — at et lille land som Danmark med en så stor udenrigshandel og med en så stor betalingsmæssig afhængighed af udlandet påvirkes af den internationale konjunktur, både i opadgående og i nedadgående retning. Regeringen har, som hele landet, kunnet glæde sig ved, at den internationale konjunktur har begunstiget eksporten, men den ustabile internationale valutasisituation har også påvirket vor øko-

nomi i negativ retning. Regeringen kan ikke sige sig fri for, at den selv har et meget væsentligt ansvar for, at det er gået, som det er, og så længe regeringen ikke vil indrømme, hvad der er de virkelige årsager til de vanskeligheder, vi er ude i i øjeblikket, ja, så er mulighederne for at søge disse vanskeligheder afhjulpet naturligvis også begrænsede. I drøftelserne af vore økonomiske problemer må man sondre imellem de øjeblikkelige vanskeligheder og så vor økonomiske situation på længere sigt.

I de bemærkninger, statsministeren gjorde i den mundtlige del af åbningstalen, var der en sætning vedrørende de øjeblikkelige vanskeligheder, som jeg gerne vil bede statsministeren uddybe. Statsministeren siger her:

„Vi må også gøre os klart, at de stærke konjunkturdrivende kræfter ikke blot har rod i den erhvervsmæssige udvikling, men er blevet forstærket, fordi lovregler, institutioner og arbejdsmarkedsforhold på mange punkter ikke er tilpasset efter en situation med så stærkt et pres på produktionskapaciteten.“

Se, når man fremsætter en så generel sætning, der rammer en lang række erhvervsgrupper i landet, så skylder man faktisk disse erhvervsgrupper at præcisere, hvad det er, man mener. Da arbejdsmarkedspartenerne forhandlede om overenskomsterne i foråret, stillede statsministeren i udsigt, at hvis man holdt sig inden for visse rammer, så ville der blive ført en tilbageholdende politik, som betød, at de lønforbedringer, der opnåedes, ikke blev ædt op i løbet af den 2-årige periode, overenskomsterne skulle gælde for. Men når man nu gennemfører dels den afgiftsforhøjelse, som vi i dette efterår kommer til at mærke følgerne af, dels den klækkelige forhøjelse af den direkte indkomstskat, som kommer pr. 1. januar sammen med kildeskattens indførelse, så har regeringen gennemført en politik, som praktisk taget har ædt de forbedringer i lønningerne op, der blev opnået ved overenskomstfornyelserne. Og så er det en lidt kraftig bemærkning af statsministeren at tale om lovregler, institutioner og arbejdsmarkedsforhold, medmindre dette er en anklage mod regeringen selv, statsministeren under denne løselige form formulerer.

Over for korttidsproblemerne synes rege-